

In potem je prišla nedelja, ta prelepi dan. Z mamó sva šli skupaj v cerkev in ko je prišel Jezušček v moje srce, sem se pogovorila z njim, kakor so nam v šoli naročili. Prosila sem ga zase, da bi bila vedno dobra do vseh ljudi, za mamó, da bi vedno moja ostala, za vse brate, posebej še za Stankota in Francka, da bi bila moja resnična, hrabra viteza; posebej sem ga pa še prosila za ata, ki je bil pri vojakih, da bi se kmalu domov vrnil, ker ga vsi pogrešamo. In nad vse lepo sem Jezusa prosila, da bi nam ohranil ljubi mir, kakor nam je g. katehet naročil.

Več pa o tem dnevu ne bom pisala. Ne spodobi se, da bi čenčala o tem, kako sem bila oblečena in kaj sem jedla, kako pa mi je bilo pri srcu, tega pa ne znam napisati. Zato raje kar končam.

Sploh danes zadnjikrat pišem v svoj dnevnik. Gospod urednik pravi, da je »Vrtca« za letos konec, zato mora biti tudi moj dnevnik končan. Morda bom prihodnje leto še kaj napisala, če so vam bile letošnje zgodbe všeč. Pišite mi. Pisma lahko naslovite kar na urednika »Vrtca«. Ta mi jih bo že izročil, ker pravi, da sem njegova sotrudnica.

Mirko Kunčič

Pomlad

Potrkala na okence
je drobna ptička,
zaklicala je v kamrico:
»Hej, hej, Marička!
Odšla je zima proč, odšla —
brž ven na pólje!
Trobentek in zvonček sta
že dobre volje.«

Marička slišala je klic
vesele ptičke,
skočila iz zapečka je
tja med grmičke,
kjer prve rože kukajo
iz tople zêmlje
in zadnji snežni mož od njih
slovo že jemlje...